

Leden

„Pojď, půjdeme se projít. Chci ti něco ukázat.“

Byla překvapená a měla i trochu strach, ale zvědavost jí nakonec nedala. Zamířili jsme rovnou do paláce, tedy, přímo pod něj. Vzal jsem jí trochu skrytější cestou přes Canterlotské zahrady, které vedly do skrytých teplých zřidel na úpatí zámecké hory. Mezi skalami a zkrystalizovanými horninami bylo malé teplé jezero. Jako malý jsem se sem občas chodil koupat, ale dnes již na to není čas a zdá se, že ani Celestie tu moc často nebývá. Začal jsem se svlékat a řekl jí, ať to udělá také. Trochu se styděla, ale nakonec se tak stalo. Skočila za mnou do vody a trochu se lekla, jak je voda teplá.

„Lepší než v lázních,“ řekl jsem jí.

„Já do lázní nechodím.“

Trochu jsem jí pocákal vodou.

„Tak si to užij zde. Tady po tobě peníze chtít nikdo nebude,“ zasmál jsem se.

Začali jsme se cákat a všeobecně jsme ve vodě dováděli určitě alespoň hodinu. Když jsme skončili, stáli jsme venku a Lillian si sušila vlasy mými svršky. Já se pak osušil stejnými.

„Vidíš ten úplněk?“ zeptala se mne najednou.

Podíval jsem se a opravdu tam byl. Znamená to, že za pět měsíců bude ten stejný úplněk značit můj poslední večer před odletem. Řekl jsem to Lillian. Chvilí přemýšlela a pak mi kopýtkem ukázala, ať jdu blíž k ní. Objala mne a začala mne hladit v obličeji.

„Něco ti řeknu. Ptal ses, jak si mě můžeš získat. Jsem klisna, která si může vybírat. Nezajímají mne peníze, ale pouze to, bude-li můj výběr správný,“ odepla si ozdobu, co měla na kopytu. Jako náhodou se jednalo o šest částí spojených do jednoho kroužku. Odcvakla jednu ozdobu a dala mi jí.

„Každý úplněk se sejdeme. Klidně bez dalších věcí, ale za jakýchkoliv okolností. Dám ti kus tohoto náhrdelníku a až budeš mít všechny, budu pak tvá a ty budeš mým.“

Aurora: Výprava do džungle, První část, Kapitola 11

Únor

Zmizela v koupelně, kde se hodinu pucovala, zatímco já jsem si vše kontroloval a užíval si pohled na Canterlot z balkonu. Jakmile byla hotová, oblékla si ty nejlepší šaty a k doku jsme šli společně. Cestou jsme nepromluvili jediné slovo.

V

přístavišti bylo vše připraveno. Všude byli novináři, příbuzní a další poníci, kteří se loučili s lodí. Nechal jsem Lily v doprovodu Princezny Luny, která přilétla k nám spolu se svou sestrou a věnoval se tetě. Potřeboval jsem se s ní na něčem domluvit. Odešli jsme kousek dál od ostatních.

„Říkáš tedy, že mu věříš. Bojoval ale proti tobě.“

„Jenomže po ztrátě svého pána by mohl bojovat na naší straně. Takovíhle poníci většinou bojují na špatné straně kvůli událostem v jejich raném životě. Myslím si, že by měl dostat šanci přejít k nám.“

Princezne

Celestii se můj nápad nelíbil. Byla sice pro to, chovat se k odsouzencům jakkoliv humánně to jde, ale pokud je vina prokázána, je to nelítostná vládkyně, která chrání své svěřence.

Tohle byla zrovna ta druhá varianta.

„Obávám se, že by se tím riskovalo příliš mnoho a v sázce toho je opravdu hodně.“

Byl jsem rozhodnut, přetáhnout Jamese, hlavního zabijáka zesnulého piráta Jaspera, k nám za každou cenu. Pokud můj plán vyjde, budu mít o velice zkušeného poníka navíc a to může v krizových okamžicích velice pomoci. Stejným způsobem jsem pak ještě argumentoval své tetě.

„Tak tedy dobrá, ale nelíbí se mi to.“

„Uvidíš, že tě nezklamou. Přivezeme palivo i další důležité věci. Budeme úspěšní.“

„Já ti věřím,“ přikývla mi s úsměvem. Jen se vraťte všichni v pořádku zpátky.“

Aurora: Výprava do džungle, První část, Kapitola 34

Březen

Jeli jsme jen kousek, takže jsme nechtěli jet autem. Navíc je v restauraci, kde je sešlost, špatné parkování. Vstoupili jsme do Metra, ale tak, jako každý den, i dnes bylo plné. Stoupli jsme si tedy doprostřed, tak, aby kolem nás mohli procházet lidé, ale naše batohy byly v pořádku.

Na jedné

přestupní stanici, chtělo pár lidí vystoupit. Vycházeli poměrně dobře, takže jsme

si s kamarádem oddechli. Jedna madam, která vypadala, že je zvyklá poroučet, se však nemohla protáhnout a tak praštila do batohu se slovy:

„Bylo by dobré, kdybyste vystoupili, pánové!“

„Au!“ ozvalo se uvnitř ublíženým hlasem.

Paní cukla a

kulila oči. Otočil jsem se a zkusil podobně ublíženým hlasem říct:

„Nemlatte mě prosím...“

Fungovalo to.

Paní se protáhla, odešla, ale jen tak na nás nezapomene. Dorazili jsme na sraz.

Byla to jen malá sešlost. Nicméně, všichni se nám smáli, že máme velké batohy, jak kdybychom jeli na týden k moři. Smáli se, dokud jsme nevyndali poníky na stůl. Pak nejenže se většina z nich rozbřečela dojetím, ale také se nám

omluvili. Samozřejmě jsme jim vše dlouze vysvětlovali a řekli jim i o hlavní šestce. Jakmile se skončilo, všichni ztuhli úžasem. Pár se jich dotklo prstem, aby se ujistili, že nemají vidiny.

„Co s nimi budete dělat?“ zeptal se pak jeden.

Sen

Duben

Zvedla ruku a zaklepala na dřevěné dveře. Všude bylo ticho. Twilight zvedla ruku, aby zaklepala znova, ale hlas zevnitř ji přerušil.

„Vím, proč jsi přišla, má přítelkyně dávná,“

ozval se zevnitř hluboký rytmický hlas. „Bojím se však, že možnost přátelské návštěvy nebude ta správná.“

„Otevři dveře, Zecoro, chci s tebou mluvit.“

„Řekni mi důvod, proč dveře otevřít mám, neb ten člověk na prahu, již není ten, koho znám.“

„Mám tu s sebou dva tvrdě vycvičené vojáky,“

oznámila Twilight. „Ve jménu Solárního Impéria, ti přikazuji otevřít dveře! Nebo je nechám vylomit!“

Ozvalo

se tiché cvaknutí a dveře se pomalu otevřely. Zecora se nekrčila, tak jako mnozí ostatní, když zavítala Víceadmirálka k jejich prahu. Stála pevně a pyšně a byla bezpochyby o hlavu větší než Twilight. Její kůže byla tmavá jako udusaná hlína, na které stáli, a její oblečení bylo jednoduchého střihu, typického pro její národ. Zecora si prohlížela Twilight svýma hlubokýma modrýma očima, zkoumala její uniformu, její postoj, její obličej. Pak změnila výraz a byla

opět ta laskavá kouzelnice, tak jako dřív, kdy Twilight byla ještě mladá holka z Ponyvillu.

„Twilight Sparkle, ty až příliš změnila ses,“
řekla jemně. „Jsi pomatená víc, než pro vás tento les.“

Twilight

nasadila kamenný výraz.

„Jsem Víceadmirálka obrovské vojenské síly a ty o mně říkáš takové odporné věci!“

„Dobře, tedy Víceadmirálkou ty chceš nazývána být, pověz mi tedy, proč nenecháš mě v klidu žít?“

„Budu upřímná, Zecoro,“ začala Twilight a přehodila si vlasy za rameno. „Na čí jsi straně? Žiješ na území republiky, a přesto nemám zprávy, že bys jim nějak pomáhala.“

„Žít svobodná a stranou, takhle žít já chci,“
řekla a napřímila se. „Ani jedna strana ode mě nedočká se pomoci.“
„Tak proč...“

„Než pokračovat budeš, poznamenat mi dovol, že, ze dvou armád ta větší ta zlá je. Ať chceš nebo ne, špatná volba tvá, zavinila budoucnost, jež pro Impérium bude zlá.“

Překlad – Sabotáž Valkýry, Kapitola 1

Květen

„Vše...vše je jen o výchově a o zážitcích. Myslíš si, že ti největší hrdinové vyrůstali rozmazlováni bohatými rodiči a vždy měli co do tlamky? Ne. Dobří poníci mohou vzniknout dobrou výchovou, ale často se tak nestane. Podívej se na tvou kamarádku Applejack,“ odmlčel se.

„Přišla o rodiče v raném věku,“ konstatovala.

„Ano, přesně tak. Jenomže nezdá se ti nešťastná ne?“

Před

Twilight se objevil obláček, který jí ukázal její dobrou kamarádku z farmy. Applejack právě nesla koláč trojici hříbat, své mladší sestře Applebloom a jejím kamarádkám Sweetie Belle a Scootaloo.

„Co má ráda rozdá, ale musí na to dennodenně dřít. Případá ti nešťastná?“

Twilight

zkoušela protestovat.

„Jenomže, co další?“

„Nemusíme chodit daleko, podívej se na Scootaloo. Kde jsou její rodiče, to nikdo neví. Vypadala nešťastná, smutná, zklíčená. A přesto se směje, má kamarádky, zažívá dobrodružství a dokonce si i plní dětské sny.“

„Neumí létat.“

„Neumí. Je to opravdu veliký handicap.“

Jenomže i s nimi se dá žít. Scootaloo si svůj handicap nahradila svým idolem Rainbow Dash. Tvoje duhová kamarádka má totiž něco, co Scootaloo potřebuje. Sílu a chuť pokračovat. A nebojí se to dát dál.“

„Rainbow Dash a Applejack jsou hodně dominantní a umějí se postarat o další, ale...“

„Co třeba Fluttershy? Její starost o zvířátka, i to je v podstatě výchova. Dobrá výchova a vzor. Nebo Pinkie. Pamatuješ, když se starala o mladé novorozence Cakekových?“

„Ano, vzpomínám si.“

„Vždyť i ona je dokázala naučit dobré výchově.“

„Moment. Výchova a zážitky a...“

„...A je to přesně to, co se stalo tobě. Každé hříbě a to i sirotek potřebuje ochranu a vzor. Scootaloo našla obojí v Rainbow Dash. Applebloom má svou sestru Applejack a taky další příbuzné. Sweetie Belle, ačkoliv se to nezdá, má Rarity. Ty...drahá Twilight, ty jsi měla Princeznu Celestii a svou rodinu.“

„Proč se vlastně o mě tolik staráš?“ odsekla.

„Tohle dělám jen kvůli jedné věci. Spousta poníků, tví přátelé, mentoři, rodina a i tví poddaní na tebe spoléhají. Vzhlížejí k tobě. Ty jim totiž dáváš ochranu a vzor. Pokud se ochrana změní v útlak a vzor se změní v nepřítele až do smrti, pak je konec. A nejvíc budeš trpět právě ty. Nesmíš se stát tím, čím jsem byl já. Nesmíš selhat.“

Archiv

Červen

„Jaké důležitější záležitosti jste měl na mysli, e...jak vás mám oslovovat? Generále?“

„Ano, Generále. Patrně jste se divil, proč jsem přiletěl Vážkou,“ řekl chladným hlasem, který bych si spíše přiřadil k nějakému vrahovi, do jehož pasti se chytla myš. Nebo krysa.

„Bylo to...nečekané?“ nadhodil jsem.

„Ano, naše vzducholod' byla napadena pirátskou lodí. Kapitán trval na tom, že nasednu do Vážky a varuji vás zde. Je třeba se proti nim okamžitě připravit.“

A co přesně sakra očekáváte, že udělám? Vytvořím ze dvou stromů obří prak, kde natáhnou kalhoty a vystřelím na ně kokosové ořechy? Objevilo se mi v hlavně ihned, ale pochopitelně jsem to neřekl.

„Nevím, jakou přípravu přesně očekáváte. Kromě pušek nic nemáme.“

„Prosím?“

„No, kromě několika drobností nemáme ještě žádnou pořádnou techniku ani zásoby, vše měly přivést další přelety. Máme jen ten nejnútnejší základ.“

„To je neslýchané. Copak jste naprosto zešilel, když jste plánoval, co se vezme s sebou?“

Tohle už mě vytočilo, ale nemohl jsem si dovolit křičet natož něco dalšího.

„Pane Generále, uklidněte se prosím. Nosnost lodě byla omezená. První přelet měl vše jen zmapovat a zařídit předmostí. Teprve další přelety měly zařídit dodání techniky. Nikdo nevěděl, že bude každý přelet napaden.“

„Co tedy chcete dělat?“ zeptal se. V jeho hlase byla arogance i těžce sarkastický tón.

„Navrhuji schovat nevojenský personál v jednom našem stanovišti pár mil odsud. Je tam jeskyně a začali jsme tam stavět základy budoucího dolu. Máme i první vzorky zdejších nerostů, ale to asi vás nyní nebude zajímat.“

„Udělejte to. Půjdeme tam i my dva. Chci si vše prohlédnout.“

„Jak si přejete.“

Přenechal jsem osadu na pobřeží Jamesovi a spolu s malou hlídkou a nevojenským personálem jsme se vydali k dolu. Naše skupinka měla skoro třicet členů. V osadě zůstalo zhruba stejně tolik jednotek.

Důlní tábor byl v pozdějším stádiu. Byly postaveny budovy pro horníky, nádrž na vodu, základy pro budoucí důlní koleje, palisáda a pozorovací věž. Plánuje se udělat i železnice k osadě na pobřeží kvůli snadné přepravě Izritu, ačkoliv cesta trvá pouze hodinu.

Generál si všiml Crystal Eyeho, jak leží pod malým osamělým stromem na louce, kterou vytvořili naši dřevorubci.

„Kdo je to?“ zeptal se naštvaně.

„Náš geolog.“

Generál přišel k němu a vyrušil ho z rozjímání.

„Proč nepracujete?“ křikl.

Crystal Eye se na mě podíval.

„Co je to za uhlazenáče?“ zeptal se jedním z jeho typických výrazů pro aristokraty nebo vysoce postavené.

„Prosím?!“ vykřikl Generál. Odvedl jsem Generála pryč a naznačil Eyemu ať se do toho

nevrťá.

„Pane Generále, tento hřebec má právě svoji zaslouženou pauzu. On našel naše první ložiska a dovolil jsem mu, ať dohlíží na přípravu dolu, bohužel ale nemáme tu moc horníků a proto vše jde takto pomalu. Měli přiletět až v dalších přeletech.“

„Chci se okamžitě vrátit,“ odfrkl si.

Aurora: Výprava do džungle, Druhá část, Kapitola 15

Červenec

Lierén šla pět metrů za Crystal Eyem a nekonverzovali spolu. Šla za ním a o nic se nestarala, jediné co ji zajímalo, bylo, že on byl před ní a ten trapný Generál za ní. Teprve po dni cesty, což bylo divné, neboť cesta z Dolu do Osady nebyla tak dlouhá, se ho zeptala, jestli ví, kam jde. On jen pokrčil rameny a řekl:

„Nevím, jestli dorazíme do Osady nebo ne mě nezajímá, je mi to všechno jedno.“

Jeho odpověď ji překvapila a naštvála.

„Kam teda jdeš?“

„Někam, kde možná najdu klid, je mi to tak nějak krásně jedno.“

Přiběhla k němu a zastavila ho. Nejprve ji obešel, ale poté, co to takhle udělala ještě dvakrát a potřetí ho pak shodila na zem, tak se zastavil a seděl.

„Co to do tebe vjelo?“

„Co tě to zajímá? Neznáme se, jen jsme se párkrát viděli nebo do sebe vrazili, a co.“

„Proč jsi chtěl sem do Cervidasu?“

„Poslouchej, klisničko, mně je to jedno. Jsem tady, nemám nějakého nabíječe, který by mě tu držel, ani nějaké majetkové pouto. A pak, co přijel ten naleštěný maršálek, tu zůstat nehodlám, pokud chceš jít se mnou, pojď, pokud ne, nechod'. Já ale jdu dál.“

Narážka na Jamese jí urazila.

„A co Lord?“ zeptala se ho rejpravě. Věděla, že po něm občas zvláště pokukuje.

„Ten je sice jakž takž fajn, ale jinak je to stejná nezajímavá nicka, jako všichni ostatní. Já jdu.“

„Co ostatní? Harvey, Helm, Screw, Strong, Tarn, prostě oni?“

Crystal Eye pokrčil rameny, celá ta situace ho začínala pěkně otravovat. Chvilí Lierén pozoroval. Nechápal, proč se o něj tak stará a bylo mu to jedno. Patrně hrála divadlo, protože si v tomto lesíku nevěděla rady a nevěděla jak zpátky. Tuhle možnost ale vyloučil, když si vzpomněl, že je ta cvičená lovkyně. Nepřišel na žádný rozumný důvod, proč by se měl vracet, ale přece jen se nakonec otočil a zamířil s ní zpátky. Tentokrát trochu jinou cestou, směrem k Osadě.

„Proč ti na mně tak záleží?“ zeptal se jí.

Jeho otázka nebyla zodpovězena.

Srpen

Pozval jsem ho na skleničku a vysvětlil mu vše, co se stalo. Strong pozorně poslouchal a bylo vidět, že se v jeho hlavě klube nápad, kterým by nám všem mohl vytrhnout trn z paty.

„Když jste sem šli s Frankiem, Lucienem a Screwem, nenašli jste cestou nějaké ovoce nebo tak?“

„Ano, našli, jsme tam jeden banánovník, ale bylo tam těch banánů málo. Navíc, velkou část jsme snědli a vzali s sebou na cestu, nemyslím, že by tam toho bylo moc.

Nicméně, potřeboval bych od tebe povolení pro dva průzkumné lety. Jeden právě podél pobřeží, kde bychom mohli najít další jídlo a jeden do zátoky, kde jsem se objevil po ztroskotání. Našel jsem tam hrob a chatu po předchozí výpravě. Možná bychom mohli tam vedle někde něco najít.“

„Také bych tě chtěl o něco požádat,“ řekl jsem, odkašlal si a začal: „Poslední dobou tu jde všechno do háje. Generálovy hřebci dělali spoustu problémů a teď to pohřbili úplně. Většina námořníků mi nevěří, a rozkazy plnili, jen protože jsem tu byl největší autorita a protože mě poslouchali radši než ty pozlacené náfučky. Myslím, že bys je měl povzbudit a trochu je podpořit. Oficiálně jsou pod tvým velením.“

„To není problém. Promluvím k nim a řeknu, kdo je tu pánem a spoléhá na jejich výkony. Máme-li Generála porazit, musíme se do toho pořádně about a začít sekat pořádné výkony.“

„Souhlasím. V první řadě musíme zajistit nové zdroje potravy a zprovoznit vrtací stroj, který jste k nám přivezli. Pak bych mohl u případného soudu argumentovat. Vše pečlivě zapíšu, abych měl důkazy.“

„Perfektní. Okamžitě vyrazíme.“

„Díky.“

Když byl ve dveřích, zavolal jsem na něj.

„Strongu?“

„Ano?“

„Vítej zpátky. Bez tebe to tu nestálo za nic.“

Strong Hoof se usmál a opustil chatku. Možná, že se konečně začnou věci hýbat kupředu.

Září

„Je to naprosto jasné, ti piráti, které jste tak nezodpovědně nedokázal zničit, si našli úkryt v džungli a teď se nás pokusili napadnout a to v době, kdy jsme nejvíc zranitelní. Naší jedinou nadějí je najít jejich úkryt a porazit je.“

Poznal jsem, že ta divoška nepatří k žádným pirátům. Vždyť je to ta, kterou jsem několik dní věznil v Osadě.

„Pane Generále, v tom s vámi nesouhlasím. Piráti byli pasivními, to ti divoši jsou pravá hrozba a ona k nim patří. Víím to, protože jsem přímo tuhle několik dní věznil.“

„Nesmysl. Jenom jste si ji spletl s nějakou sůvou, se kterou jste pelešil, než jste vytáhl své pracky z Canterlotu a teď se ji snažíte zachránit v domnění, že vám samou radostí skočí do postele. Vííte co si o tom doopravdy myslím? Že s piráty se musí zacházet tvrdě.“

Spolkl jsem svou odpověď a jen jsem mlčel. Vzpomněl jsem si na Scarlet Joan, jak se asi má? Bud' žije pořád v Manehatenu a nebo se vrátila zpět do Canterlotu. Jen doufám, že si našla něco lepšího než nevěstinec.

„Ukážu vám, jak se vypořádat s těmi piráty!“ odsekl najednou Generál, vytáhl svůj slavnostní kord a chystal se tu divošku propíchnout, ale Plukovník, který stál vedle, vytáhl svůj a zabránil mu v tom. Generál byl z toho zcela vyveden z míry, zakolísal dva metry zpět a pak se na něj velice dotčeně obořil.

„Co to má být, Clyde?! Tohle je vzpoura.“

„Ne pane Generále. Jen vás chráním před porušením vojenského řádu. Dle článku číslo 14 o zacházení se zajatci je přísně zakázáno je zabít, pokud se nejedná o bezprostřední ohrožení a to v tuhle chvíli není. Zabil byste ji před několika svědky, kteří by velice rádi viděli vaše tělo na šibenici,“ poslední větu, pronesl naším směrem. Podíval jsem se nejprve na Stronga a pak na Screwa a nasucho jsem polkl. Tohle mě vůbec nenapadlo. Popravdě, život té divošky mi byl mnohem milejší než pomsta té pozlacené palici, použil jsem Strongův výraz .

Aurora: Výprava do džungle, Třetí část, Kapitola 18

Říjen

Rozhodl se převzít iniciativu. Nebyl ale tak blbý nebo pomatený, aby zaútočil bezhlavě. Hledal vhodné místo, kudy by mohl zaútočit a vyhnout se případnému protiúderu. Pamatoval si, že James byl vždycky slabý na té straně, na které držel kord. Udělal dva prudké skoky, čímž získal čtvrt vteřiny náskok a zaútočil na Jamesův bok. James se rychle otočil, ale Gasper náskok využil do posledního zbytku a sekl přímo. James na sobě neměl brnění a útok už nedokázal vykrýt zcela, ale zas tak závažné zranění to také nebylo. Přesto inkasoval sek do ramene a šrám byl mnohem několikrát

hlubší než ten na Gasperově tváři. Navíc nedostal žádnou příležitost útok oplatit, protože Gasper se hbitým pohybem dostal na druhou stranu a zaútočil znovu. James výpad vykryl svým kordem, ale Gasper ho sekl pařátem a potrhál mu tak jeho kabát, který měl James na sobě už od té doby, co přistáli pár měsíců zpátky na pobřeží.

James udělal kotoul a dostal se opět do stejné pozice jako před tím, tedy proti sobě a s dvěma metry odstupem. James se snažil najít nějakou skulinu, kudy by se protáhl a mohl zasadit Gasperovi nějaký silnější úder.

„Snad tě to nebolí?“ hrál si s ním Gasper.

„Rameno zakryji šátkem, ale ten tvůj ksicht si budeš muset nejmíň přemalovat. Vlastně se tím pro tebe nic nezmění.“

Gasper se zamračil, skočil dopředu a udělal výpad, čímž ztratil svou výhodu odměřeného a hlavně klidného a precizního zabijáka. Udělal tu největší chybu, jaká existuje, dát průchod emocím. James sekl a Gasper nestihl útok na sto procent vykryt. Stočil ale bod tak, aby mu „jen“ propíchl rameno. Gasper zařval, odtrhli se od sebe a znovu stáli v původním postavení.

„Proč se nepřidáš zpátky ke mně? Bude to jako dřív,“ začal Gasper smlouvat. „Mohu tě zahrnout zlatem, to co vážíš, ne, klidně dvakrát nebo třikrát tolik.“

„Proč myslíš, že bych tě měl poslouchat?“

„Mám triumf v kapse. Na druhé straně hory, kam nikdo nechodí, dokonce ani divoši tam nežijí, je tajný sklad. Je tam ukrytá vzducholod'. Utečeme a odletíme. Spolu to zvládneme. No tak, to už přece stojí za zmínku ne?“

James tušil podvod, ale ani tak na něj nebyl připraven. Gasper prudce vystartoval a sekl. James nestačil úder vykryt a skončil na zemi s hlubokým šrámem přes celou hrud'. James udělal dva kroky zpátky a padl. Gasper, místo aby rychle přiskočil a podřízl ho, si byl jistý svým vítězstvím a vyčkával.

„Stejně se nic za těch deset let nezměnilo. Je mi líto, že se nezdržím, ale čeká mě jeden důležitý let.“

Aurora: Výprava do džungle, Třetí část, Kapitola 31

Listopad

Paní Wangová zavedla Neko do salonku pro hosty. Jednalo se o místnost bez nábytku s výjimkou malého kulatého stolku. Dále zde bylo několik polštářů, pár olejových lamp a vonných svíček a na zdech visely koberce a obrazy s východními motivy.

„Připomíná mi to domov,“ prohlásila Neko.

„To mě velice těší, dáte si zatím něco k jídlu? Obávám se, že nemáme moc co nabídnout, ale nějaké pražené mandle bychom najít ještě mohli.“

Neko se vřele usmála a řekla:
„Ne, děkuji. Nemám hlad.“

Paní Wangová moc dobře pochopila, že slečna Neko má ve skutečnosti velký hlad, ale nechce brát to, co by chybělo jiným.

„Mohu alespoň nabídnout horkou vodu s kapkou vína?“

Jednalo se o náhradu za nedostatkový čaj. Kolem Canterlotu nebyly dokonce ani bylinky, ze kterých by se náhradní čaj dal udělat. Všechno bylo buď spálené, nebo zmizelé.

„Budete velice laskava.“

Paní Wangová přišla za chvíli. Horkou vodu měla pravděpodobně už připravenou a kápnout do ní trochu vína nebyl žádný problém. Zrovna se chystala, že ulehne naproti, když se ozval křik a pláč malého hříbátka. Paní Wangová sebou trochu cukla, s trapným pohledem se podívala na slečnu Neko a omluvila se, že se tam musí zajít podívat.

Slečna Neko jen s úsměvem pokývla a ochutnala vodu s vínem. Byla to náhražka, ale bylo to dobré. Musela si svůj hrneček držet kopýtky, neboť byla pegas a držet ho křídly by bylo nemotorné a také velice neetické. Když pozorovala hladinu tak se drobet zasnila. Také chtěla mít děti i v této době, která byla zničená a zkažená. V Císařství by se pro ně jistě našlo místo. Bohužel její milý tyto názory nesdílel a před několika měsíci utekl a nechal ji v její domovině samotnou. Vydala se ho hledat, ale zde v Canterlotu jeho stopa končila.

Ze snění ji vyrušil klapot kuličky, která spadla ze schodů vedle. Neko se otočila a uviděla pootevřenými dveřmi kukadla malého hříbátka, která byla vystrašená a teď když byla prozrazena, tak chtěla i utéct, ale nedokázala se k tomu přinutit a jen omráčeně zírala. Neko se usmála a pokynula jí kopýtkem, ať přijde k ní.

Hříbátko mělo béžovou barvu a světle hnědou hřívu a podle všeho to byla malá holčička. Ještě neměla ani své Znaménko a svoje malá titěrná křidélka uměla sotva používat.

„Máš hlad maličká?“ zeptala se jí.

Hříbátko nejprve zakývalo, že ano, ale pak rychle že ne. Nejspíš si uvědomilo, že není slušné žebrať o jídlo u někoho takového, ale Neko to dobře poznala. Vytáhla z jedné kapsy své velké nádherné róby voskovaný papír, ve kterém měla zabalenou půlku týden staré sušenky. Dala ji hříbátku, které tiše poděkovalo a zmizelo pryč.

Inspirovaný fanfic Válka, Kapitola 10

Prosinec

Na chodbě bylo několik dveří. Šla jsem do těch prvních napravo. Neměly žádný

popisek, takže jsem šla v podstatě do neznáma, ale doufala jsem, že tam na mě nic nečihá. K mému překvapení se jednalo jen o důstojně zařízenou pracovnu. Byla opět velice zdobená, tak jako chodba venku, tentokrát ale o něco víc. Svítilny byly zdobené zlatými a stříbrnými okrasnými motivy. Pracovně dominoval velký stůl, který byl uprostřed a normálně by byl u velkého okna. Tady ale byla jen zeď s nástěnkou a nalepenými poznámkami a plány nějakého velkého gigantického stroje.

Na levé straně byla stará zaprášená malba Celestie a na druhé straně obraz nějakého majestátního hřebce, kterého jsem neznala. Naštěstí tam byla vidět jmenovka. Otřela jsem prach kopýtkem a přečetla si, co je tam napsané.

William Bosspordien, z boží vůle jejího veličenstva správce třetí provincie.

O nějaké třetí provincii patrně nikdo nikdy neslyšel a já už teprv ne. Podivné. Otočila jsem se, abych se podívala na stůl a do šuplíků, ale měla jsem svízelný pocit, že mě něco sleduje. Podívala jsem se znovu na ten obraz a uvědomila si, že oči původně koukaly trochu jinam. V mžiku se zadívaly přímo na mě a najednou i mrkly. Vyjekla jsem, ale padající svíčku jsem stihla chytit ještě před dopadem. Dokonce ještě hořela, ale náhlý poryv větru při pádu jí rozházel plamínek, takže všechny věci kolem najednou začaly házet všemožné stínové obrazce. Udělala jsem tu první spontánní věc, co mě napadla, plamenem svíčky píchnout přímo do těch očí, aby se přestaly dívat.

Zůstala tam černá spálenina a trocha vosku. Nejprve se nic nedělo, ale pak z té černé skvrny začala vytékat červená tekutina. Pomalu prosakovala přes látku obrazu a tekla dolů. Znovu jsem vyjekla a v rychlosti obraz shodila ze zdi na zem, malovanou stranou k podlaze. Za obrazem ale byla jen zeď, takže se muselo jednat jen o halucinaci.

„Je to dobré Rarity, jen se ti něco zdálo. To bude tím okolím, bude zase dobře.“

Rychle jsme začala prohlížet šuplíky, ale našla jsem jen další a další papíry. To je k ničemu. Musím jít dál. Otočila jsem se k odchodu, ale neudělala jsem jediný krok. Zpod obrazu začalo téct dál, až se vytvořila malá kaluž rudé tmavé tekutiny. Poznala jsem, že je to krev. Přeskočila jsem obraz, ale zadní pravé kopýtko se toho omylem dotklo, až to cáklo. Na chodbě jsem se oklepala a znepokojeně jsem si všimla, že za sebou zanechávám krvavé stopy.

„Ach, to snad ne...“

Zámek, Kapitola 1